

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det, der kalder mig herop, er, at jeg sad og prøvede at sammenholde finansministerens argumentation under forrige debat om, hvad det var, vi havde aftalt og ikke aftalt i december 1987, med det, socialministeren vikledede sig ind i af regnestykker nu. Jeg vil godt sige som en af dem, der var med fra første til sidste sekund i forhandlingerne om finanslov 1988, at på folkepensionens område kan der ikke sættes så meget som en brøkdel af en millimeters tvivl om, at dér har vi forhandlet ikke alene om, at der skulle være en regulering, men også om, hvilken regulering det skulle være.

Finansministeren kom nemlig til os og sagde: Ville det ikke være praktisk at nulstille reguleringspristallet? Det var vi lidt tøvende over for, det var der også nogle der skældte lidt ud over, men vi gjorde det, fordi det har man gjort så mange gange tidligere.

Men der kan ikke være nogen tvivl om, som fru Jytte Hilden også sagde det i sin ordførertale, at når man har forhandlet sig frem til en reguleringsmekanisme, så er det, fordi det var den, der skulle gælde fremover.

I 1989 – siger statsministeren – ja, men det er jo ikke indholdet i det her forslag. Anden gang, denne reguleringsmekanisme skal anvendes med det nye pristal – første gang var januar 1989 – anden gang, den bliver aktuel, vil regeringen slette den. Det er ikke særlig tillidsskabende, og det hænger meget godt sammen med socialministerens argumentation, fordi socialministeren altid har været modstander af de fingeraftryk og betragter det, som skete i december 1987, som en utidig velstandsregulering, som hun gerne vil have slettet. For hvis man ikke har det på den måde, hvis man ikke argumenterer på den måde, hvis man ikke tænker på den måde, så kan man ikke komme frem til, at pensionisterne nu har 5 pct.s overhæng i disponibel realløn, som egentlig burde tages fra dem, når man snakker velstandsreguleringer.

Det er jo, fordi socialministeren overhovedet ikke regner med det dér og siger: Jamen jeg anerkender ikke i min tankebane, at der var et stort flertal i Folketinget bestående af Socialdemokratiet og den gamle regering, der med åbne øjne besluttede sig for at løfte niveauet for landets pensionister. Det vil jeg have sænket igen.

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

Jeg skal ikke udtale mig om, hvad socialministeren anerkender eller ikke anerkender, men det er dog helt sikkert, at siden 1982 har der herinde været et flertal for at bevare dyrtidsreguleringen af folkepensionen.

Grunden til, at man ønskede dette, lå vel i, at i og med at man bevarer den, så udhuler man ikke pensionens købekraft, og det må vel være et rimeligt formål at have i stedet for at begynde at snakke om, at pensionisterne har for meget, og oven i købet sige, at nu fjerner man den regulering, som de har fået brev om i april måned ville komme på et tidspunkt, nemlig 1. juli, man kunne bare endnu ikke fortælle dem, hvor meget de ville få.

Nu lægger regeringen op til, at de skal have et brev om, at de skal sandelig ingenting have, men det er da muligt, og på en eller anden måde kan det da godt ske, at de får noget 1. juli 1990! Det er da ikke en rimelig måde at behandle dem på.

(Kort bemærkning).

Tove Niemann (FP):

Det, der får mig herop igen, var fru Jytte Hildens bemærkning om, at Socialdemokratiet var den eneste garant her i Folketinget for, at de svageste stillede og folkepensionisterne ikke fik det værre. Fremskridtspartiet har i alle de år, de har siddet i Folketinget, kæmpet for folkepensionisterne.

Jeg kan godt forstå, socialministeren må gå på kompromis i regeringssamarbejdet, men jeg tror ikke, jeg kan sige det tydeligere, end hr. Bernhard Baunsgaard siger det i Ekstra Bladet i dag:

»Selvfølgelig er kompromis nødvendigt, men det behøver ikke blive kompromitterende.«

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg er enig i det sidste, der blev sagt. Jeg synes ikke, dette er kompromitterende.

Ét er, at man har fastholdt en pristalsregulering i mange år. Det kan ikke nødvendigvis være kompromitterende at erkende, at det kan man ikke blive ved med. Så jeg er ganske enig i det, der blev sagt.